

Брилянтен роман. По-добър дори от
„Намисли си число“ и „Затвори очи“.

BOOKLOONS

ЖИТ
ТРИПЪР

ДЖОН ВЕРДЪН

С В Е Т О В Е Н Б Е С Т С Е Л Ъ Р

НЕ ДЪРПАЙ
ДЯВОЛА
ЗА ОПАШКАТА

Глава 1

Пролет

Френските прозорци бяха отворени. От мястото си до малката маса за закуска Дейв Гърни виждаше последните остатъци от зимния сняг. Вече бяха отстъпили – неохотно и бавно като глетчери – от откритата част на ливадата и сега се гушеха единствено в далечните ѝ краища, под сенките на близката гора.

В голямата кухня на къщата нахлу богатият аромат на току-що оголената земя и неприбраното сено от предното лято. Някога тези миризми притежаваха силата да го омайват. Днес едва успяваха да го докоснат.

– Трябва да излезеш навън – предложи Мадлин, докато мисеше купата от зърнената си закуска. – Излез малко на слънце. Наистина е прекрасно.

– Да, виждам – отвърна той, без да помръдва.

– Седни на някой от дървените столове навън и си изпий кафето там – продължи тя, докато наместваше купата върху сушилника на плота. – Малко слънце ще ти дойде добре.

– Хммм – кимна разсеяно той и отново отпи от чашата, която държеше. – Това същото кафе ли е, което пием обикновено?

– Какво му има?

– Не съм казал, че му има нещо.

– Да, същото е.

Той въздъхна.

– Струва ми се, че съм пипнал някаква настинка. През последните два дни не усещам никакъв вкус.

Тя подпря длани отстрани на мивката и впери поглед в него.

– Трябва да излизаш повече. Да *правиш* нещо.

– Аха.

– Говоря сериозно. Не можеш по цял ден да стоиш в къщата и да зяпаш стената. Това ще те разболее. Вече те разболява. Обади ли се на Кони Кларк?

– Ще го направя.

– Кога?

– Когато ми се прииска.

Не смяташе, че има шанс подобно нещо да му се прииска в обозримо бъдеще. Просто през последните дни се чувстваше така – всъщност през последните шест месеца. Сякаш след раната, която бе получил в края на странния случай с убийството на Джилиан Пери, се беше отдръпнал от всичко, свързано с обикновения живот: ежедневните задачи, плановете, хората, телефонните обаждания, всички ангажименти и задължения. Стигнал бе дотам да мечтае страниците в месечния му бележник да са абсолютно празни – без никакви уговорки и никакви обещания. Беше започнал да поставя знак на равенство между оттеглянето от света и свободата.

Същевременно беше достатъчно обективен, за да е наясно, че случващото се не е добро, че в свободата му липсва спокойствие. Беше враждебен, не умиротворен.

До известна степен разбираше странната ентропия, която разплиташе нишките, изтъкали живота му, и го изолираше от всички и всичко. Или най-малкото можеше да изброи причините за нея. Най-отгоре в списъка би поставил пищенето в ушите, което го измъчваше, откакто излезе от комата. Всъщност, ако трябваше да е напълно обективен, вероятно бе започнало две седмици по-рано, когато в една малка стаичка срещу него бяха изстреляни три куршума, при това почти от упор.

Упоритият шум в ушите (който, както му беше обяснил един специалист уши-нос-гърло, не беше истински звук, а неврална аномалия, която мозъкът погрешно възприема като звук) беше доста труден за описване. Беше във високия регистър, но звучеше приглушено; а цялостният тембър приличаше на музикална нота, просъскана тихо. Феноменът, който често се срещаше сред рок музикантите и военните ветерани, беше абсолютна

мистерия от анатомична гледна точка и – с изключение на някои редки случаи на спонтанна ремисия – бе нелечим.

„Честно казано, детектив Гърни – беше заключил лекарят накрая, – като се има предвид какво сте преживели, като се имат предвид травмите и изпадането ви в кома, да се отървете само с леко звънтене в ушите си е истински късмет!“

Беше заключение, което Дейв нямаше как да оспори. Но това не означаваше, че му е по-лесно да свикне със слабия вой, който го обгръщаше, когато всичко останало тъне в тишина. Особено трудно му бе през нощта. Това, което на дневна светлина звучеше като безобидното свистене на чайник в някоя отдалечена стая, нощем се превръщаше в зловещо присъствие, в някаква студена, метална атмосфера, която го притискаше от всички страни.

После идваха сънищата – клаустрофобични кошмари, които го връщаха към дните в болницата, към спомените за гипса, обездвижващ ръката му, за това колко трудно му беше да диша... – сънища, които го държаха в паника дълго след като се е събудил.

Все още имаше едно безчувствено място в дясната ръка – там, където първият куршум на нападателя бе разтрошил костта на китка. Често проверяваше мястото (понякога на всеки час) с надежда, че чувствителността му се е върнала – или пък, в по-мрачните си дни, със страх, че площта е започнала да се увеличава. Усещаше и онази спорадична, непредвидима и пронизваща болка отстрани – там, където през тялото му бе преминал вторият куршум. А в средата на главата, по линията, разделяща на път косата му, където третият куршум бе пукнал черепа, се появяваше периодично дразнене – като сърбеж, който не минава, колкото и да го чешеш.

Може би най-тежкото последствие от раняването бе внезапно появилата се необходимост да е постоянно въоръжен. Като полицаи носеше пистолет, защото правилникът го изискваше. За разлика от повечето ченгета обаче, не харесваше огнестрелните оръжия. Затова, когато напусна отдела след двама и пет години служба, заедно със златната детективска значка остави зад гърба си и нуждата да носи пистолет.

Докато не го простреляха.

Сега всяка сутрин, след като се облечеше, задължително слагаше на глезена си малък кобур с 32-калибров а „Берета“. Мразеше емоционалната си нужда да го носи. Ненавиждаше промяната в себе си, която му налагаше проклетото оръжие. Надяваше се тази потребност постепенно да отшуми, но засега не се бе случило.

На всичкото отгоре му се струваше, че през последните седмици Мадлин го наблюдава с нова тревога в очите – не беше онази смесица от болка и паника, която беше забелязал в болницата; нито надеждата и безпокойството, които се сменяха на лицето ѝ в началото на възстановяването му; беше нещо покрито и по-дълбоко – полуприкрит хроничен страх, сякаш е безмълвен свидетел на ужасяващо събитие.

Без да помръдва от мястото си на масата за закуска, той изпи остатъка от кафето на две големи глътки. После отнесе чашата до мивката и я изплакна с гореща вода. Чуваше Мадлин, която чистеше тоалетната на котката в малкото килерче до входната врата. Въпросната котка бе причислена към домакинството наскоро по инициатива на Мадлин. Гърни се чудеше каква е причината. Дали котката трябваше да го ободри? Да го накара да се ангажира с живота на някое друго същество? Ако наистина това беше целта, не се получаваше. Котката изобщо не го интересуваше, както впрочем и всичко останало.

– Отивам да си взема душ – съобщи той.

Мадлин му отговори нещо от килерчето, може би „Добре“. Не беше сигурен, че именно това е казала, но не виждаше и смисъл да я пита. Влезе в банята и пусна топлата вода.

Продължителният горещ душ – енергичните струи обливаха гърба му отново и отново, от тила надолу по гръбнака, отпускаха мускулите, помагаша на капилярите да се отворят, прочистваха ума и синусите му – извика у него усещане за блаженство, едновременно прекрасно и краткотрайно.

Когато се облече и се върна до френските прозорци, неприятното чувство на дразнеща тревожност вече бе започнало да се завръща. Мадлин беше излязла навън, на покрития с плочи от пясъчник вътрешен двор. Оттатък патиото се простираше не голям участък от някогашното пасище, който, след две години

редовно косене, бе започнал да прилича на истинска тревна поляна край къща. Облечена в грубо работно яке, оранжев анцуг и зелени гумени ботуши, Мадлин се местеше по плочите и ентузиазирано забиваше лопатата на всеки петнайсетина сантиметра, оформяйки ясна линия от отскубнатите коренчета на пълзящите към плочките треви. Погледна към него – в очите ѝ първоначално сякаш имаше покана да се присъедини към начинанието, а после – разочарование от явното му нежелание да го направи.

Подразнен, той нарочно се обърна настрана. Погледът му се зарея надолу по склона на хълма и спря върху зеления трактор, паркиран край плевнята.

Мадлин го проследи и попита:

– Чудех се дали не можеш да използваш трактора, за да изравниш браздите?

– Браздите ли?

– Коловозите, които станаха от гумите там, където паркираме колите.

– Става – отвърна той колебливо. – Предполагам.

– Не е нужно да го правиш още на минутата.

– Хммм.

Сега вече спокойствието, което го бе обзело под душа, напълно изчезна. Умът му се насочи към онзи странен проблем с трактора, който бе открил преди около месец и който като цяло бе изхвърлил от съзнанието си – с изключение на параноичните мигове, когато направо го побъркваше.

Мадлин го изучаваше съсредоточено. После се усмихна, остави лопатата и тръгна към страничната врата. Вероятно смяташе да свали ботушите си в килерчето до входа, преди да влезе в кухнята.

Той си пое дълбоко въздух и се втренчи в трактора. За двайсети път се зачуди на какво се дължи мистериозната повреда в спирачките. В този миг, сякаш подчинявайки се на законите на някаква зловредна хармония, един тъмен облак закри слънцето. Пролетта, изглежда, бе дошла и си беше отишла.